

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Langáška (soudce zpravodaj) a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Ing. Filipa Dienstbiera v právní věci žalobce: **V. L.**, zastoupený Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem, sídlem Šlejnická 1547/13, Praha 6, proti žalovanému: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy**, sídlem Kaplanova 2055/5, Praha 4, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. dubna 2019 č. j. KRPA-158696-14/ČJ-2019-000022-ZZC, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 12. června 2019 č. j. 4 A 23/2019 – 35,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost žalobce **s e z a m í t á .**
- II.** Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- IV.** Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Jindřichu Lechovskému, advokátu, **s e p ř i z n á v á** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši **4 114 Kč**, která je splatná do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku z účtu Nejvyššího správního soudu.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení případu dle napadených rozhodnutí

[1] Žalobci bylo dne 22. února 2014 uloženo správní vyhoštění (rozhodnutí žalovaného č. j. KRPA-63495-16/ČJ-2014-000022; žalobce pobýval na území České republiky bez povolení k pobytu a bez cestovního dokladu) a současně mu byl zakázán vstup na území členských států Evropské unie na dobu 3 let. Žalobce ve stanovené lhůtě k vycestování Českou republiku neopustil a požádal o mezinárodní ochranu, která mu nebyla udělena. Rozhodnutí o správním vyhoštění se stalo vykonatelným dne 21. července 2016. Dne 11. dubna 2015 bylo žalobci uloženo další správní vyhoštění (rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Pardubického kraje č. j. KRPE-1929-35/ČJ-2015-170022-SV; žalobce byl na území České

republiky zaměstnán bez povolení k zaměstnání) se zákazem vstupu na území členských států Evropské unie v délce 2 roky. V roce 2016 podal žalobce opakovanou žádost o mezinárodní ochranu, opět neúspěšnou. Druhé rozhodnutí o správním vyhoštění se stalo vykonatelným dne 17. prosince 2018.

[2] Dne 19. dubna 2019 byl žalobce zajištěn hlídkou cizinecké policie na protialkoholní záchytné stanici nemocnice Na Bulovce, neboť byl důvod se domnívat, že neoprávněně vstoupil na území České republiky nebo zde neoprávněně pobývá [§ 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů].

[3] Při podání vysvětlení žalobce uvedl, že do České republiky přicestoval asi před patnácti lety za prací. Ví o obou správních vyhoštěních, jež mu byla uložena, i o tom, že jeho žádosti o mezinárodní ochranu nebyly úspěšné, ale na Ukrajinu vycestovat nechce. Cestovní pas ztratil v roce 2011. Žalobce má manželku, děti i zbytek rodiny na Ukrajině, ale nebyl tam už patnáct let. Přes šestnáct let žije s paní Z. B., občankou České republiky, sdílí s ní společnou domácnost. Žalobce nemá peníze na složení finanční záruky.

[4] Z. B. žalovanému po telefonu sdělila, že se žalobcem má pouze samé potíže, žalobce si dělá, co chce. Odmítla k jejich vztahu cokoli sdělovat, pouze potvrdila, že žalobce bydlí u ní v garsonce, a když vydělá nějaké peníze, přispěje jí na nájem.

[5] Rozhodnutím označeným v návěti žalovaný zajistil žalobce na 90 dnů za účelem správního vyhoštění podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), tedy z toho důvodu, že žalobce nevycestoval z území České republiky v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění.

[6] Žalobu proti rozhodnutí žalovaného zamítl Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) v návěti označeným rozsudkem. Konstatoval, že při rozhodování o zajištění cizince se neprovádí dokazování. Žalovaný se snažil objasnit vztah žalobce ke Z. B., avšak ta mu odmítla informace poskytnout. Z rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce ze dne 11. dubna 2015 potom vyplývá, že Z. B. nepovažuje soužití se žalobcem za společnou domácnost, žalobce vnímá spíše jako kamaráda, kterému poskytuje nocleh. Nic nenasvědčuje tomu, že by se vztah žalobce k paní B. od doby vydání rozhodnutí o správním vyhoštění změnil. Na základě těchto skutečností městský soud uzavřel, že neexistuje překážka trvalé povahy, která by zabraňovala správnímu vyhoštění žalobce.

II. Kasační stížnost a průběh řízení o ní

[7] Žalobce (dále též „stěžovatel“) podal proti rozsudku městského soudu včas kasační stížnost. Zopakoval svou žalobní námitku, že nebyl dostatečně posouzen dopad napadeného rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života. Stěžovatel trvá na tom, že v případě rodinných příslušníků občanů Evropské unie se neuplatní judikatura, která až na výjimky vylučuje nepřiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života tehdy, vzniklo-li soužití až v době, kdy byl pobyt cizince na území státu neoprávněný. Žalovaný zcela nesprávně vyhodnotil klíčové okolnosti stěžovatelova soužití s jeho partnerkou a případné následky vyhoštění stěžovatele, zejména otázku, zda by stěžovatelova partnerka mohla vést se stěžovatelem rodinný život po realizaci správního vyhoštění, a vyšel přitom z nadneseného vyjádření stěžovatelovy přítelkyně, které bylo ovlivněno jejím špatným rozpoložením v reakci na to, že byl stěžovatel (znovu) přijat na protialkoholní záchytnou stanici. Dle názoru stěžovatele

pokračování

nelze vycházet ani z rozhodnutí o zajištění vydaného v roce 2015, a to s ohledem na dlouhou dobu, která uplynula od vydání tohoto rozhodnutí.

[8] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[9] Podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců je policie oprávněna *zajistit cizince staršího 15 let [...] o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto [...] a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud cizinec nevycestoval z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění.*

[10] Z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. listopadu 2011 č. j. 7 As 79/2010 - 150, č. 2524/2012 Sb. NSS, vyplývá, že i v rozhodnutí o zajištění cizince je třeba zohledňovat soukromý a rodinný život cizince na území České republiky, a to v souvislosti s tím, zda vůbec lze realizovat správní vyhoštění, k němuž je cizinec zajišťován. Z odůvodnění tohoto rozhodnutí je však patrné, *„že směřuje především k situaci, kdy je teprve zahájeno řízení o správním vyhoštění a není dosud vydáno rozhodnutí ve věci samé“*. Je-li však cizinec zajišťován podle § 124 odst. 1 písm. c), tedy až poté, co je mu uloženo správní vyhoštění, nemusí správní orgán činit pouze předběžný úsudek o možných překážkách vyhoštění cizince, nýbrž může vyjít z pravomocného a vykonatelného rozhodnutí o správním vyhoštění. *„Od této skutečnosti je pak nutné odvíjet také požadavky na rozsah odůvodnění rozhodnutí o zajištění ve vztahu k možnému zásahu do rodinného života stěžovatele, ke kterému by mohlo dojít jeho vyhoštěním. V řízení o správním vyhoštění byla tato otázka již podrobně posouzena“* (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. srpna 2013 č. j. 8 As 33/2013 - 35, odstavec 37).

[11] I v projednávaném případě měl žalovaný k dispozici pravomocné a vykonatelné rozhodnutí o správním vyhoštění stěžovatele ze dne 11. dubna 2015, v němž byly posouzeny překážky vycestování stěžovatele, včetně jeho vztahu s paní Z. B., se závěrem, že jejich soužití nelze považovat za společnou domácnost (paní B. to sama vyloučila). To, že se žalovaný těmito poměry opětovně podrobně nezabýval, proto nelze považovat za vadu rozhodnutí o zajištění (srov. obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. září 2014 č. j. 9 Azs 192/2014 - 29 a ze dne 15. února 2017 č. j. 2 Azs 281/2016 - 50).

[12] Obecně si lze si představit, že by se poměry cizince v mezidobí mezi vydáním rozhodnutí o správním vyhoštění a rozhodováním o jeho zajištění změnily do té míry, že by z rozhodnutí o správním vyhoštění nebylo možné vycházet (srov. například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. května 2016 č. j. 1 Azs 84/2016 - 29). Této možnosti si byl žalovaný podle všeho vědom, neboť se i v časově omezeném rámci rozhodování o zajištění stěžovatele pokusil zjistit aktuální povahu vztahu stěžovatele s paní B.; z její telefonické odpovědi na dotazy žalovaného (podání vysvětlení odmítla) však nelze dovozovat, že by se její vztah ke stěžovateli od vydání rozhodnutí o správním vyhoštění z roku 2015 prohloubil do té míry, že by bránil výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění stěžovatele. I pokud by bylo pravdivé tvrzení stěžovatele, že reakce paní B. byla ovlivněna tím, že byl stěžovatel zajištěn na protialkoholní záchrané stanici (přičemž ze správního spisu nevyplývá, že by žalovaný paní B. tuto skutečnost sdělil), žalovaný by stále neměl k dispozici žádný důkaz svědčící o tom, že by stěžovatel vedl na území České republiky rodinný život, do něhož by správní vyhoštění mohlo nepřiměřeně zasáhnout, a z pravomocného rozhodnutí o správním vyhoštění vyplýval opak. Navíc, jak Nejvyšší správní soud konstatoval v rozsudku ze dne 6. dubna 2017 č. j. 7 Azs 341/2016 - 24, *„pouhé plynutí času je objektivní právní skutečností, která nastává bez ohledu na projevenou vůli. Pokud v období mezi zahájením*

správného řízení o vyhoštění a vydáním rozhodnutí o zajištění nedošlo ke jiné skutečnosti vypovídající o prohlubujícím se vztahu mezi stěžovatelem a družkou [...], než k pouhému plynutí času, nelze k tvrzenému vztahu s družkou přiblížnout jako k novému důvodu upuštění od zajištění stěžovatele.“ (odstavec 19 citovaného rozsudku).

[13] Za daných okolností považuje Nejvyšší správní soud za zcela postačující, pokud krajský soud dospěl k závěru, že žalovaný správně vyhodnotil zjištěné skutečnosti. Žalovaný na straně 5 rozhodnutí o zajištění zmínil obsah telefonického rozhovoru s paní B. a v posledním odstavci odůvodnění rozhodnutí uzavřel, že nezjistil žádnou skutečnost nasvědčující tomu, že správní vyhoštění stěžovatele nebude možné vykonat, přičemž *„zhodnotil rodinné a soukromé poměry, které má cizinec navázány na území, přičemž bylo postaveno na jisto, že je státním příslušníkem Ukrajiny a jeho rodina trvale žije na území Ukrajiny. V současné době se na území České republiky nenachází nikdo z cizincovy rodiny, žije zde s českou přítelkyní, která ale nechtěla ke jejich vztahu cokoli sdělovat, pouze po telefonu uvedla, že pan V. L. je osobou, která dělá jen problémy.“*

[14] Jelikož nebyla zjištěna žádná skutečnost svědčící o tom, že by stěžovatel žil ve společné domácnosti s občankou České republiky, nelze jej považovat ani za rodinného příslušníka občana Evropské unie ve smyslu § 15 odst. 2 písm. b) ve spojení s odst. 3 zákona o pobytu cizinců, a není tak třeba vypořádávat se s judikaturou vztahující se k osobám v tomto postavení. Otázka, jaký byl pobytový status stěžovatele v době, kdy začal rozvíjet svůj rodinný život na území České republiky, navíc pro rozhodnutí o kasační stížnosti není relevantní – klíčovou je ta okolnost, že vztah stěžovatele k paní B. podle zjištění, která měl žalovaný v době svého rozhodování k dispozici, nespadá do rozsahu pojmu „rodinný život“ ve smyslu čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

IV. Závěr a náklady řízení

[15] Nejvyšší správní soud tedy neshledal kasační stížnost důvodnou, pročez ji podle druhé věty § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. Rozhodl tak bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s.

[16] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalobce neměl úspěch ve věci, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný měl ve věci plný úspěch, nevznikly mu však žádné náklady nad rámec obvyklé úřední činnosti, a náhrada nákladů řízení se mu tudíž nepřiznává.

[17] Usnesením městského soudu ze dne 3. května 2019 č. j. 4 A 23/2019 - 18 byl žalobci ustanoven zástupcem advokát. Hotové výdaje a odměnu za zastupování ustanoveného zástupce v takovém případě platí stát (§ 35 odst. 10 věta první za středníkem s. ř. s.). Ustanovenému zástupci žalobce byla přiznána odměna za jeden úkon právní služby spočívající v sepsu a podání kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „advokátní tarif“)], za něž mu náleží odměna ve výši 3 100 Kč [§ 7 bod 5 aplikovaný na základě § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu] a paušální náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Ustanovený zástupce žalobce doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty, přiznaná částka se proto zvyšuje o 21 % čítajících výši této daně na celkových 4 114 Kč. K jejímu uhrazení byla stanovena přiměřená lhůta jednoho měsíce.

[18] Ustanovený zástupce žalobce ve vyčíslení své odměny vykázal (a požadoval proplatit) též úkon spočívající v další poradě s klientem přesahující jednu hodinu [§ 11 odst. 1 písm. c) advokátního tarifu], k němuž doložil podepsané potvrzení o konzultaci trávající 75 minut. Obsah

pokračování

této porady se však zjevně nijak nepromítl v samotné kasační stížnosti, která v podstatných bodech kopírovala žalobu (zástupce žalobce sice doplnil některé právní argumenty, ty jsou však započítány v jiném úkonu právní služby – sepisu a podání kasační stížnosti – a jen stěží si lze představit, že k jejich formulaci advokát potřeboval poradu se žalobcem, který nemá právní vzdělání). Ustanovený zástupce žalobce byl s podstatou případu seznámen již v řízení před městským soudem, v němž žalobce rovněž zastupoval, přičemž mu byla přiznána odměna za převzetí a přípravu zastoupení § 11 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu, jehož nezbytnou součástí je i první porada s klientem. Vzhledem k těmto okolnostem nepovažuje Nejvyšší správní soud další poradu s klientem přesahující více než hodinu za úkon nutný pro řádné hájení práv a zájmů žalobce, a proto ustanovenému zástupci odměnu za tento úkon nepřiznal (srov. obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. září 2015 č. j. 4 Ads 108/2015 - 34).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. října 2019

JUDr. Tomáš Langášek
předseda senátu